

Ο ΝΤΕΛΛΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Τό σπίτι ήταν μ' άλλα λόγια γιά καλά κατοικημένο, αν βάλει κανένας και τις νυκτερίδες που φτερουγίζαν και στριφογύριζαν τις νύχτες στ' αδειανά δωμάτια...

Μολ' αυτά όμως ο 'Ανέμης δεν ξεχνούσε τον πόνο του. Παίρνει, χωρίς δουλειά, ζώντας σαν τ' σκύλο απ' τις έλεημοσύνες του ενός και του άλλου, είχε παραγοράσει πειδιά, ήταν απ' τους τελευταίους της γάρας του στον τόπο κι' άργα ή γρήγορα, θάφενγε κι' αυτός γιό τ' άγύριστο ταξιδι... Θάξλεινε γιά πάντα τ' μάτια του, θάφηνε τόν άπάνου κόσμο, χωρίς νά παρατήση πίσω του κανέναν απ' τή γενιά του. Χωρίς παιδιά, χωρίς επάγγελμα, χωρίς έλπίδα, με βαρεία τή καρδιά, πικραμένος ως τ' βάθι του είχε του, νά πώς θ' άποχαρκετοσε τον ήλιο γαι τή χαρά του κόσμου...

Γιατί νά τόν πάρη ο δήμαρχος ; 'Ο Θεός νά παιδέψη τήν ψυχή του γι' αυτό πούκανε. 'Αν δέν τόν διώχνανε απ' τή δουλειά του θά πέθαινε ευχαριστημένος, θ' αντίκρυζε περήφανα τούς δικούς του στην άλλη ζωή .

Τό παράπονο αυτό ήταν βαθειά ριζωμένο μέσα του. 'Οπου στεκόταν, όπου άκουμπούσε, γι' αυτό μιλούσε πάντα κι' έτρεμε ή φωνή του απ' τ' κακό του και βούρζωναν τ' μάτια του. 'Όλοι στον κόσμο έχουν μιά δουλειά κι' αυτός δέν είχε καμία. Καλύτερα νά μη γεννηστανε !...

Μ' όλα του τ' χειρ' τειά καταλάβαινε καλά πώς θά μπορούσε νά ζήρη μιά χαρά τόν ντελλάη. Ναι, ναι, ή φωνή του θάταν βροντερή όπως και πρώτα. Τόχε δοκιμάσει αυτό, μιά μέρα που βρισκότανε μονάχος του πάνω στό κάστρο. Στυλώθηκε όλόρθος, τέντωσε τ' λαϊμό του και ξεφώνισε δυνατά, όπως στά παλιά καλά χρόνια :

— 'Ακούστε συντολιμίίιτες ! ..

Τό ίδιο του τ' βουερό ξεφωνητό του θύμησε άξαφνα τ' νεύτα του και τ' μάτια του διακούσανε...

... 'Εομε κόσμε, πώς με κατάντησε! ..

'Ενι' άπομειή ιερο που κατέβρινε απ' τ' ορηιάδι του στην πόλη, ο 'Ανέμης, έννοιωσε ξαφνικά ζάλη. Δυο τρεις φορές σαν νά τ' οφάνηκε πώς χόρσταν κι' ανασάλεψαν γύρω του τ' δέντρα. 'Εκαμε τ' στανρό του και προχώρησε. 'Αξαφνα ένα βουητό άχάλωγησε στ' αυτιά του, μιά ολοκόκκινη θαιμπούρα πέρασε μπρός τ' μάτια του, τ' οφάνηκε πώς κάτι τόν χτύπησε κατακούτελα και σωριάστηκε ζάτου ξερός...

Πέρφοντας χτύπησε τ'ό μέτωπο, τ'ό αίμα έτρεξε ζεστό και πιτσίλασε τις πέτρες τού γαλιαντεριμού !... 'Απ' τ'ό δρόμο δέν περνούσε κανείς. 'Ενας σκύλος που διάβηκε σέ λίγο, χοντροστάθηκε και τόν κούταξε από μακρυνά. Κοντοζύγωσε έπειτα, τόν όσμίητηκε, έγλυψε τ'ό αίμα πουχε βφαίη τ'α λιθάρια και κατηφόρισε τρεχάτος...

'Υστερα από ώρα τόν βρήκανε καθώς περνούσαν απ' τ'ό σοκάκι δυό γυναίκες κι' έτρεξαν νά δώσουν ειδησι στό κοντινό μαγαζι, κάτω, πρós τ'ο παζάρι. Δυό άντρες τρέβανε, τόν σήχωναν και τόν κουβάλησαν στό ορηιάδι του. Τ'ό δέσανε τήν πληγή, τόν μυριάσανε ξύδι κι' όταν πιά συνήληθε τόν άφησανε και φήγανε...

'Απ' τή μέρα αυτή ο 'Ανέμης δέν ξανασηκώθηκε απ' τ'ο κρεβάτι του. 'Εννοιωθε μεγάλη εξάντληση, δέν είχε όρεξι γιά τίποτα... Πονόψυχες γρηές άπ' τόν άπάνου μαχαλά πήγαιναν και τόν βλέπανε στη χάση και στη φέξη. Είχε άδυνατίσει τώρα πειό πολύ, φαινότανε σαν άπολωλαμένος, συχνά παρα-

μιλούσε ξεστομίζοντας κατάρες σέ κείνους που τόν άφησαν χωρίς δουλειά. Πολλές φορές δέν καταλάβαινε τι γίνεται γύρω του, χανόνταν όλοτελα ό νοίς του κι' έμενε βουβός μ' άνοιχτά τ'α μάτια κι' όρθώνοντο τ'ό στόμα, σαν πεθαμένος. Κατάλαβαν πώς θά πέθαινε και τ'ο πήγαν ένα δειλινη τόν παππά νά τόν μεταλάβη. 'Ο 'Ανέμης ήταν στα λογικά του. Σαν ειδη τόν παππά νά μαινρη με ξεσκεπο τ'ο ψαρó του κεφάλι, κρατώντας στό χέρι τ'ό διασκοπήτρο με τήν άγια μετάληφι και μουρμουρίζοντας ψαλωμδιες, τρέμυζε, ταραχτηκε, τ'α μάτια του γούλωσαν και γυαλοκόπησαν. Θέλησε νά πη κάτι μ' ή γλώσσα του μπερδευτηκε κι' άρχισε νά τραυλιξη λόγια μισά κι' άκατανόητα. Είχε άπλώσει τ'α χέρια του και τ'α κουνούσε φοβερίζοντας τόν παππά ποίχε σταθη στη μέση τής κάμαρης. Ειδαν πώς δέν μπορούν νά τόν ήσυχάσουν κι' άφησαν τόν παππά νά φύγη. 'Ο 'Ανέμης δέν ήσυχασε παρά σαν τόν άκουσε νά βγαίρη απ' τήν μεγάλη, πλακόστρωτη αυλή. Τότε γύρισε τ'α μάτια του άγριεμένα και γεμάτα φοβέρα, πρós τις γειτόνισσες που στεκαν πλάι στό κρεβάτι του. 'Οχι, δέν ήθελε νά πεθάνη, δέν ήταν τ'ό θανάτου, θά ζούσε ακόμα, ήθελε νά ζήση μ' όλα τ'α βάσανα που τραβούσε κι' όλες τις πίκρες που τόν ποτίσανε...

Λίγες μέρες περάσανε ακόμα. 'Η κατástασί του χειροτέρεψε. Μιά νύχτα, θάχαν σημάναι μεσάνυχτα, τινάχτηκε από τόν ύπνο του τρομαγμένος. Κάτι σαν κόμπος τού άνέβαινε στό λαϊμό και δέν τόν άφηνε ν' ανασάνη έλεύθερα. Αισθανότανε δυνατές κριάδες, τ'α δόντια του χτυπούσαν, τ'ο φαινόταν πώς θά σβύση άξαφνα, πώς θά τ'ο φάγη ή ψυχή. Τ'α πόδια του είχανε ξυλιάσει, τ'α χέρια του ήταν κρύα, σίδερο!

Τ'α συμπτώματα αυτά τόν τρομάξαν. Γύρω ήταν βαθύ σκοτάδι, κανέναν δέν βρισκότανε πλάι του νά τόν παρηγορήση με τήν συντροφιά του. 'Ο φόβος τού θανάτου έκανε τήν καρδιά του νά χτυπάη γοργά, τ'ό στήθος του άνεβοκατέβαινε... άνεβοκατέβαινε !... 'Αξαφνα άκουσε κάτι μεσ' τήν κάμαρη, σαν κάτι νά σάλεψε, σαν κάποιος νά βρισκόταν τρυπιμένος εκεί κάπου, μεσ' στό βαθύ σκοτάδι. 'Ο 'Ανέμης άνατριχίωσε. Νάταν ό θάνατος ; Πήγαινε νά τόν πάρη μέσα στην κρύα νύχτα, έτσι άξαφνα, χωρίς νά μπορη νά τόν γλυτώση κανείς ; Γούλωσε τ'α μάτια του και κούταξε γύρω του άλαφιασμένος, άνησυχος. 'Εσφιξε τ'α δόντια του γιά νά μη χτυπούν κι' άρχισε νά τραυλιξη κάποια προσευχή, που τήν ήξερε απ' τ'α καλά τ'α χρόνια πουταν παιδι...

Ξαφνικά αντίκρυσε μέσα στό σκοτός, δυό μάτια όλοστρόγγυλα, μεγάλη-μεγάλα, γαλαζοπράσινα και φωτερά, δυό άγρια, παραένα μάτια, ποσαν κορφομένα άπάνου του !..

'Ο 'Ανέμης έννοιωσε κάτι σαν τρέλλα, εφούριζε, σάλεψε τ'ο μυαλό του. Με δύναμη που δέν ήξερε κι' ό ίδιος που τήν βρήκε, τινάχτηκε απ' τ'ο κρεβάτι του, σηκώθηκε καθιστός και κατρακύλησε στό πάτωμα. 'Απάνου απ' τ'ο κεφάλι του άκουσε τώρα κάτι σαν φτεροκόπημα, σαν άντάρα, δυό-τρεις φορές κάτι πέρασε μπρός του μ' όρημή, κάτι έσκουξε άγρια... Περατώντας με τ'α τέσσερα σήθηκε ως τ'ο παράθυρο, έχωσε τ'ο κεφάλι του άνίμεσα στό στράτα ποίχε κολλήσει εκεί

Πέρφοντας χτύπησε τ'ό μέτωπο του, τ'ό αίμα έτρεξε ζεστό και πιτσίλασε τις πέτρες...

